

At afslutte samtaler

Tidligere var det svært for mig at afslutte samtaler, specielt samtaler på telefonen, hvor jeg havde langt lettere ved bare at plapre løs, da der ikke skulle tages hensyn til kropssprog og specielt øjenkontakt. Det var ikke unormalt, at jeg talte med familiemedlemmer i op til 1½ time. Nu, efter at være blevet bevidst om min AS, er det sjældent, at jeg taler mere end 30 min. Jeg tvinger mig selv til at stoppe noget før, men samtidigt har jeg heller ikke rigtig brug for at tale om en masse problemer ligesom tidligere, for efter at jeg blev diagnosticeret og fik forklaringer, så faldt behovet for at tale om mine problemer med familiemedlemmer drastisk. Ligeledes er jeg også blevet bedre til at sige: "Nå, nu må jeg hellere komme videre" til folk, hvis jeg f.eks. møder nogen, jeg kender på gaden, når jeg har sludret lidt med vedkommende.

Du skal være opmærksom på dette hos os med asperger, det er ikke sikkert, at lige præcis din AS-partner er dårlig til at afslutte samtaler, men det er generelt noget, der er svært for os. Jeg har trænet det og er blevet god til at afslutte samtaler, det er dog ikke let for mig, og det føles unaturligt for mig at tage initiativ til at afslutte den, men som asperger kan man godt træne sådanne ting og derfor efterhånden blive bedre til at fungere i en NT-domineret verden.

Vær desuden opmærksom på, at din AS-partner kan finde på at vende tilbage til et uddebatteret emne, fordi han har fundet på en bedre vending, et mere præcist ord eller bare en bedre formulering. Dette er helt normalt for aspergere.